

Scandinavien's Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Øyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 23. Den 1. September 1855. Priis: 6 Ø pr. Expl.

Tale af President Brigham Young holdt i Tabernaklet den 6te April 1855.

(Af Deseret News, den 25de April 1855.)

I Dag for fem og tyve Aar siden blev denne Kirke organiseret med sex Medlemmer. Flere var bleven doblet af Broder Joseph, men som han havde modtaget en Åabenbaring at organisere Kirken, og ikke sex Medlemmer var tilstede, saa var de alle, som dengang blev indlemmede. Mange af de trofaste Brodre og Søstre, som annammede Frelsens Evangelium i de tidligere Dage af dette Værks Historie, har udentvivl ofte overfluet den Mark denne Kirke har gjennemgaaet, og har været i stand til at hjelpe Herrens usynlige Haand, som har bevaret dette Folk i de afverlende Oprin, de har gjennemgaaet.

Mangen Gang var det, efter al menneskelig Sandsynlighed, ingen timelig Frelse for de Hellige. Æfter, de, som ikke var trofaste, idet de bestnede Ein gene saaledes som det naturlige Mensesse bessuer dem, har forladt Kirken; ja Suse af dem, Hundreder af dem, Tusinder af dem, baade Mænd og Kvinder. De saae paa dette Rige, og, idet de betrakte dets Fremgang efter tilsyneladende naturlige Grundsatninger, opdagede, at det var bedst for dem at

forlade det, og, om muligt, frelse deres Liv. De, som har været trofaste, kan bevidne i Dag, at de, som har søgt at frelse deres Liv, har mistet dem, medens de, som har søgt stiftigen at opbygge Guds Rige, som har holdt sig til Herrens Besalinger, som ikke har regnet deres Liv for dyrt for dem, har frelst deres Liv.

Det er forunderligt, det er overordentlig selsomt, og sandelig, det er et forbansende Værk og et Vidunder for dem, som er blottede for Jesu Christi Åabenbaringer, naar de overveie Historien om dette Folk, deres Vandringer og deres Fremgang; og det har været et Vidunder for Alle, som er bleven beskjendte med den.

De som var bekjendte med denne Kirkes Oprindelse, med de faa Personers Liv og Handlinger, som da troede Evangeliet, og med Mangens Liv og Handlinger, som omgav dem, opdagede den Gang, at Mørkets Magter, at Nætsædigheds Fjendes Magter var rettede mod de Haar, som troede paa Mormonsbog, og som troede, at Joseph Smith var en Prophet. Om de var sex i Antal, eller

ser Gange ser, eller om der var blot een, det gjorde ingen Forskjel. Ligesaa snart som Mormonsbog blev bekjendtgjort for Folket eller for et Nabosav, og forknydt at være Historien om vort Lands Ur-indvaanere og at indeholde Guds Billie til Folket fordum, og at den Herre Jesus viste sig for dette Fæstlands Indvaanere og aabenbarede dem Evangeliet; at Guds Rige blev opbygget her; at Lamannerne var en Levning af Israels Huns; og at den bestemte Tid var kommen for Herren at begiuistige Zion og indsamle Israel; paa den selvsamme Tid, paa den selvsamme Dag blev Mørkets Magter ordnede til Kamp imod Propheten, imod Mormonsbog og imod dem, som troede den at være hvad den indeholdt.

Har denne Forsølgelsesaand ophørt? Nei, ikke det mindste, men den har sta-digen tiltaget. Jeg var noget bekjent med Fremkomsten af Mormonsbog, ikke alene ved det jeg læste i Aviserne, men jeg hørte ogsaa en heel Mængde Fabler og Fortællinger, som blev satte i Omlob saasnart som Mormonsbog var trykt og begyndte at udspredes omkring. Da syntes Forsølgelsesaanden, Dødsaaenden, Ødeleggelsesaanden strax at indgaae mere i de fromme Presters Hjerter end i no-gen anden Deel af Folket. De kunde ikke taale det. I blandt dem, som be-kjendte stor Tro og stor Fromhed, og troede paa Helliggjørelsens Velsignelser, og ifølge Bekjendelse troede paa Engles Betjening, og paa den Helligaands Gave, og at det var Christnes Forrettighed at nyde Vandens Maadegaver nu, saavel som i gamle Dage, saa fort som Mormonsbog bragtes paa Bane i Samtale, vilde en Land opstaae i dem, som foraarsagede det Ønske hos dem at tilintetgjøre Bo-gen og Enhver, som troede paa den. De pleiede at sige: „den er fra Helvede, den er fra den bnuulse Afgrund, den er af

Djævelen; og de, som troer paa den bør gaae til Helvede; det er en Ønk at et saadant Bedrageri skulde tillades at at opstaae i vort christne Land.“ Saadanne Udtryk kom fra Munden af reli-giose Præster, fra Munden af ledende Personer i Samsundet, fra dem, som vaastod at holde Saliggjørelsens Nøgler og at lære Folket Saliggjørelsens Vei. Har denne Land ophørt? Nei, den har ikke, men den har stadigen tiltaget. Og til min sikre Kunckab formedest Syner ved den Herres, Jesu Christi Land, vidste jeg, saae jeg, forstod jeg, foreud jeg gik i Daabens Vand, at Forsølgelsesaanden vilde forøges. Eftersom Guds Rige til-tog paa Jorden, saa vilde Fjendens Magt forøges i samme Grad for at holde Skridt med det; og at der aldrig vilde være en Tid, undtagen for et kort Tidsrum, at dette Folk vilde have Hvile indtil Israel var fuldkommen indsamlet, forløst og opbygget, og Herren havde draget den adskillende Linie imellem de Retfærdige og de Ugudelige.

Denne Kirke har levet fem og tyve Aar og er ikke død endnu, endstjoudt en stor Mængde af dets Medlemmer er gangue bag Sløret. De, som først blev døbte i denne Kirke, har næsten alle forladt denne Handlingsplads. Jeg formo-der, at der er ikke en eneste Person i denne Forsamling, som anuammede Mormonsbog om Høsten 1829 eller i Begyn-delsen af Året 1830. Propheten, hans Fader og hans Brødre, paa een nør, er gangue bag Sløret. Jeg antager, at Martin Harris og Josephs Moder lever, men Oliver Cowdery er gaaen til hans lange Hjem, og de fleste af Biduerne til Mormonsbog er døde; og jeg hjender ikke meget Faa i disse Dale, som anuammede Troen paa Evangeliet i de tidlige Dage af denne Kirkes Opkomst. Naar jeg tilbagekalder i Mindet de Mæng-

der, hvormed jeg har været bekjendt i dette Rige, og overveier hvor Haa der er, der har staet fast, og hvor Mange, som har falset fra, tænker jeg ofte først, det er besynderligt; men atter, det er intet Under, begribende, som jeg gør, at Enhver, som lever i denne Kirke, maa være trofast. De kan ikke løbe efter Niemaal, men maa virkelig øve Tro paa den Herre Jesus Christus for at unde den Helligaands Lys. Naar de forsømmer dette, tager Verdens Aaland Besiddelse af dem, og de bliver folde og ufrugtbare og hentvine i Mørke og aandelig Død, og til sidst forlader os. Vil dette vedblive? Ja!

Maa ske der gives Mange, som blive forbausede ved at see Folk falde fra, men det er i Virkeligheden intet Under, det er aldeles intet Forbausende deri. Om I ønsker at vide Aarsagen, hvorfor de falder fra, det er fordi de forsømmer deres Pligt, taber Herrrens Aaland og Aanden af det hellige Evangelium, som de modtog, naar de først annullerede det. Mange modtage Evangeliet, fordi de vide det er sandt; de er overbeviste i deres Dommekraft, at det er sandt; kraftigt Beviis overmander dem, og de er formuftigmæssigen nedsættet til at indrømme, at Evangeliet er sandt formedesst smuk Beviissførelse. De underkaster sig det og adlyder dets første Grundscætninger, men søger aldrig at blive oplyst ved den Helligaands Kraft; Saadanne triner ofte ud af Veien.

„Mormonismen,“ siger de, „er sand, men jeg er ikke i stand til at staae det; jeg er ikke i stand til at udholde disse haarde timelige Tab; jeg er ikke i stand til at blive her og saae mine Rettigheder traadte under Fodder; jeg kan ikke taale at blive standset i min Levevei; jeg ønsker ikke at blive bunden i mine Handslinger, men jeg ønsker min fuldkomne

Frihed, dog troer jeg Mormonismen at være sand af mit ganske Hjerte.“

Nerop af disse Grunde, om saadanne Mænd blot troer Mormonismen at være sand, og det endog ikke stærkere end de gør, saa er de ikke saa langt forud i denne føregne Omstændighed som Djæleue i Helvede, thi de baade troer og veed, at Evangeliet er sandt. — De troer og veed, at Jesus er Christus, de troer paa det Gamle og Nye Testamente, og paa Mormonebog og veed at de er sande. De veed naar en sand Prophet kommer frem paa Jorden, om de ikke vidste det, vilde de ikke opreise Forfolgelse imod ham. Da de ikke alene troer, men ogsaa veed, at Evangeliet er sandt, ordner de sig til Strid mod Sandheden, og legger enhver Plan og Form, som det er muligt for Djæle at opfinde for at kuskaste Guds Rige paa Jorden, at de maa blive i Besiddelse af Verden endnu længere.

Vil der endnu være Trasald? Ja, Brodre og Søstre! I kan forvente, at Folk vil komme ind i Kirken og derefter falde fra. I kan forvente, at nogle Mennester vil løbe rigtig for en Tid, og derefter falde ud af Veien. Tag for Eksempel Parabelen om Sædemanden, som gik ud at saae, „og idet han saaede, faldt Noget ved Veien; og Fuglene kom og aade det op. Men Noget faldt paa Steengrund, hvor det ikke havde megen Jord; og det vorte snart op, fordi det ikke havde dyb Jord. Men der Sølen gik op, blev det forbrændt, og fordi det ikke havde Rod, visuede det. Men Noget faldt iblandt Tornie; og Tornene vorte op og qvalte det. Men Noget faldt i god Jord, og bar Frugt; Noget hundrede Fold, men Noget tredistindstyve Fold, men Noget tredive Fold.“

Naar Sæden falder i god Jord, satter den Rod og frem bringer Frugt; saa-

danne Individer vil være trofaste indtil Enden. Den Sæd, som falder ved Siden af Veien, kan ikke — af Mangel paa Jord — udholde Forkolgelsens brændende Sol. De, som er forestillede ved Sæden iblandt Tornene, kan ikke udholde det paa Grund af Verdens Bekymring og et hoffærdigt Levnet. Verdens og Satans Indflydelse og Magt, som omgiver saadanne Individer, leder dem efterhaanden bort; de ophører at være Hellige, ophører at tjene Gud og vender sig hver til sin egen Wei. Er dette forunderligt for Eder? Ja, for et Djeblig, siger I, er det underligt. Hvad annamme med I Mormonismen for? Nogle har annammet den for Sandhedens Sag; Nogle elster Evangeliet, fordi det er Evangeliet, — fordi det er grundet paa sande Principer og fordi det er det eneste Lærdomssystem, aabenbaret for Menneskernes Born, som er bygget paa en sikker Grundvold. De elster Sandheden, fordi den er Lys og der er intet Mørke i den; og de frygter ikke at komme til Lyset, for at deres Gjerninger skal færdommes; thi de ønsker at blive af med deres onde Gjerninger. De elster Øyd, fordi den er et helligt Princip, hvorved Englene lever; de elster alle Evangeliets Principer, fordi de er forenede med Evigheden, og er Grundvolden for evige Liv, og vil opføie de Trofaste til Lykke og Lyksalighed, til Riger af Hertighed, Magt og Udødelighed, og til al den Kundskab og Lyksalighed, som kan blive nydt af fornuftige Væsener, som arver Evigheden.

Det tilkommer ikke mig at sige, hvor Mange der er, som annamer Evangeliet for Brødenes og Fjernes Skyld; men jeg slutter virkelig fra deres Opførel, at Mange har annammet Evangeliet for at see, om de ikke kan drage nogen Vinding af det; for at see, om der ikke er nogen timelig Fordeel i det.

Lad dette Rige eller dette Folk lykkes — lad dem være fri fra Forkolgelse fra denne Dag af, — lad vore Venner, vores Besægtede, vores forrige Naboer tale vel om os og sige Sandheden med Hensyn til vor timelige Velstård, som de vilde om et andet Folk, og hvad vilde Folgen vorde? — Enslinder vilde bekjendelsesviis antage Evangeliet for Hordelene, som kom deraf, for at faae et godt Navn, og for at erholde Rigdomme, som er af denne Verden, og for at blive fuldkommen frie fra Indstrækning. Lad dette Rige lykkes paa saadan Maade, at alle Mennesker vil tale vel om det, og lad der ingen Prøvelser være, ingen Trusler, Ingen, som siger: „I skal dræbes, I skal tilintetgøres;“ men lad Alle sige: „Fred være med Eder, vi vil velsigne Eder, vi vil være Eders Naboer og hilse Eder som Venner og Brødre;“ under en saadan Tingenes Tilstand vilde Enslinder offentlig annamme Evangeliet for at kunne leve i Fred og for at erholde denne Verdens Rigdomme; Enslinder vilde oftentlig bekjende Troen paa Mormonsbog og Pagtensbog for politiske Fordele, for et stort Navn, og for at erholde hvad de søger efter bestandigen. Hvad er det? At blive talt vel om af Enhver, at erholde Magt og stor Indflydelse iblandt Menneskene. Skulde jeg give min egen private Menning angaaende Sagen, saa kan jeg ikke sige, at en stor Mængde er komne ind i denne Kirke alene for verdslige Fordele, som de vilde drage deraf. Paa den anden Side, kommer alt Folk ind i denne Kirke med en reen Hensigt? Mange antager Evangeliet for at blive frie for Undertrykkelsens Jernhaand, under hvilken de arbeider bestandigen fra Aar til Aar i Trældoms Lænker, sildende haardt for at faae et Stykke Brød til deres Ophold. De er undertrykkede og bedrøvede; deres Daglon er nedsat;

til det mindst Mulige, de kan leve af, da de veed, at de maa arbeide eller døe.

Tuusinder er i denne yndelige Tilstand, og vilde annamme enhver Ting, ligegyldigt hvad under Himmelene der prædikedes for dem. I maa gaa og prædike Universalisternes Lærdomme eller Vantrøens, eller enhver anden Tro i Verden, I maa koge dem sammen og uddrage selve Essensen af dem, og tillige med den stig dem, som er undertrykte og nedbsiede af de Rige og de Store: „I skal blive undfriede fra Eders Fabrikker, I skal undkomme fra Eders Trælleværksteder; vi prædiker dette for de Fattige, antag nu vort System og vor Lære, og I skal blive befriede fra Undertrykkelsens Fernhaand. Vi vil tage Eder til et Overflodigheds Land, til et Friheds Land, hvor I kan nyde Eders Rettigheder og være velsignede, og have det Privilegium til at erholde sammenligningsviis med Lethed, liig andre Mennester, alle Livets Bequemmeligheder.“ Hvad er deres Svar? „O vi vil antage Eders Religion, om I blot vil tage os bort fra dette Stæb og denne Nød.“ Mange annamme Evangeliet, paavirket af ingen anden Bevæggrund, end at have det Privilegium at blive fryst fra deres undertrykte Tilstand til et Sted, hvor de ikke vil lide. De vil annamme hvilken som helst Lære under Himmel, om I ikkun vil tage dem ud fra deres nærværende Forsfatning.

Er der Nogle hos os, som handler efter det samme Princip? O ja, I kan eengang ved Lejlighed see Een, som handler efter det Princip. Lad Forfolgelse blive ophobet paa dette Folk, som det er steet forhen, ja lad Forfolgerne true i stor Ufstand fra os, som de er nu, og de som har antaget Evangeliet af Bevæggrunde, som ikke er i enhver Betydning rene, vil sige: „Jeg vil hellere antage

noget Andet for at blive fri for Forfolgelse; jeg er tilbvoelig til at forlade disse Sidste Dags Hellige, at ikke Bedrøvelse, Uro og Forfolgelse skal komme over mig, og jeg vorde dræbt, eller komme til at lide i Kjødet. Jeg vil reise til Californiaen, eller til de Forenede Stater, eller jeg vil gjøre en eller anden Ting. Jeg ønsker at gjøre det, som vil frie mig fra al jordisk Lidelse og Uro. Rører disse Betragtninger Een, som har annammet Evangeliet paa Grund af dets Principer? Nei. De som føle ligesom at fornegte Jesu Christi Religion for saadanne Betragtninger, annamme det første Gang for at forbedre deres timelige Stilling i Livet, og ikke for noget Andet. Dette har stedse været Tilsædet med Mange og naar Forfolgelsen er kommen, har Mænd og Kvinder sagt: „Jeg kan ikke taale det; jeg tænkte jeg vilde have Lyksalighed og nyde Livet; jeg antog virkeligen, at al min Sorrig var endt.“

Mange har annammet Evangeliet, idet de troede, at deres Sorger vilde komme til en Ende, ved et vist Tidsrum i denne Kirke og Rige, paa Jorden, og det tillige hastig. Jeg er et Vidne til dette af min egen Erfaring og Lidelse. Maar jeg ydede Lydighed til Herrens Besalinger, beredede Brødrene sig til at indsamles til et Sted, som kaldtes Zion, i Jackson County paa de vestlige Grænser af Staten Missouri. Jeg havde virkelig Tro og Zions Land i en saadan Grad, at jeg antog, at om vi kom til Zion, vilde vore verdslige Sorger og Lideler ophøre. Jeg havde dog ikke selv Tilbvoelighed til at gaae derhen, thi jeg ønskede at gaae til Verden og forkynde Herrens Ord, som aabenbaredes for mig, og paa Grund deraf havde jeg aldrig det Privilegium at ned sætte mig i det County. Zions Landen, som jeg da be-

sad, er den Aaland, som beboer Himleue og sylder dem, den er i og rundt om alle himmeliske Væseuer.

Naar denne Aaland er meddeelt Individider, fatter de den som den er i dens Neenhed, og er ikke til alle Tider opmærksom paa, at de endnu omgives af et Tabernakel af Leer, som er underkastet Djævelens Magt, og er utsat for at blive plaget hvilket som helst Dieblik, og at have haarde Præseler, og Modstand og Forfølgelser, saa længe som de er i Kjædet. Men naar den Aaland, som sylder Evigheden, er indblæst i en Person, adspredes enhver anden Ting i et Dieblik, og han seer Zion som det er i dets Neenhed, han nyder da Zions Aanden.

En Mængde Folk indsugede det samme Begreb, som jeg gjorde i Begyndelsen, og troede virkeligen at i Jackson County vilde alle jordiske Sorger, Lideller, feilslagne Forhaabninger og Skræbeligheder, henhørende til Kjædet, faae en Ende, og at Enhver vilde blive helliget for Herren, og Alt vilde være Fred og Glæde fra Morgen til Aftenen og fra Aar til Aar, indtil Frelseren skulde komme.

De Brødre, som gik dengang, fandt i en meget kort Tid, at de havde taget feil. De, som tog derhen, og de, som var bekjendte med deres Gaaeu og Kommen, fandt Verden, Kjædet og Djævelender, ligesaa meget som paa noget andet Sted, undtagen de havde Tro til at kaste enhver Verdens Aaland ud af Dørene, det er, ud af deres Hjerter. De fandt den samme Frister, de samme begjærlige Follesler og de samme Tilskyndelser der, som paa andre Steder.

Naar vores Eldste gaaer ud for at prædike Evangeliet, saa siger de Folket, at de skal indsamles til Zion. "Hvor er det? Det er i Staden ved den store Saltss, i Bjergenes Dale, i Settlementerne i Utah Territorium, der er Zion

nu. Men I bemærker, naar I kommer her de samme gjerrige Follesler indsguede i Manges Hjerter som paa andre Steder, den samme Frister er her, og der er fuldt op af Fristelser, og med mindre Folket lever for Herren i Lydighed til haus Befalinger, kan de ikke have Zion indeni dem. De maa føre det med dem, om de skal forvente at leve i det. Om de ikke gjør dette, saa er de ligesaa meget blottet for Zion her som paa andre Steder. Nogle spørger: „Hvorfor kan vi ikke tjene Gud i andre Lande lige saa vel som her?“ I kan gjøre det ligetaa vel i England, i Frankrig, i Tyskland, i Italien, paa Øerne i Havet, i de Forenede Stater, i Californien eller ethvert andet Sted, som I kan her. „Velanda, lad os gaae!“ siger de. Men bie lidt, I kan tjene ham ligesaa vel et andet Sted, naar det er Eders Pligt at være der. Om det ikke er Eders Pligt at være paa noget andet Sted, dersom I vilde tjene ham antageligen, saa maa det være der, hvor han kalder Eder. Til hvilken Deel af Jordnen kalder Herren nu sine Hellige? Han har aabnet Veien for dem langt i det Indre af Nord-Amerika, hvor de er flyttet langt bort fra Civilisation.

Om I vil undersøge Kortet, vil I finde, at vi er nedsatte i en assondret Deel af hvad? Af Zion. Og hvad er Zion? I en Betydning er Zion de Rene af Hjertet. Men er der et Land, som nogensinde vil kaldes Zion? Ja, Brødre. Hvilket Land er det? Det er Landet, som Herren gav Jacob, som testamenterede det til sin Son Joseph og haus Afs kom, og de beboer det, og det Land er Nord- og Syd-Amerika. Det er Zion, hvad Land, Territorium og Beliggenhed angaaer. Zions Born har endnu ikke meget i deres Besiddelse, men deres Territorium er Nord- og Syd-Amerika til

at begynde med. Angaaende Sions Aalanden, den er i de Helliges Hjerter, i deres som elster og tjener Herren af al deres Magt, af deres gaafte Sind og Styrke. Vi har aabnet Veien og er komne her, og hvad vil I see? Ligesaalnogen Svaghed og Forstyrrelse, som paa noget andet Sted, dersom I har et Sind til at gjøre det — hvilket I vil, dersom I handler ugrundeligen, og udfører det, som stader Retfærdighedens Principer. Vi kan gjøre Utah Territorium til een af de største Syndepole paa den hele Jordens Overflade, og overgaae de gamle Sodomiter i Wederstyggeligheder, dersom vi er tilbøjelige dertil.

De første Grundlæggere af dette Territorium, de som banede sig Wei mellem Bjergene, nedhug Krattet, dræbte Snogene, anlagde Veiene, bygade Broer og Huse, begyndte Aalsgaarde, udlagde og opbyggede Stæder, hvor ingen hvid Mand nogensinde tænkte, at et civiliseret Folk kunde bestaae, undtagen de bragte Levnesmidler fra et fjernt Land, kan nu forsamles tilsammen, omgivne med Bequemmeligheder og mange af dette Livs Overdaadigheder. Ingen hvid Mand, som drog gjennem dette Land, troede, at et Settlement kunde anlægges i disse Bjerge, eller noget Jordbrug kunde lykkes. Herren har bragt os her, og hvad har vi bragt? Sikkerlig os selv, og efter at vi er kommen her, ønsker Nogle at gaae bort og siger, „at dette Sted er ikke helligt nok for dem, at de vil ikke taale det, men unddragte sig fra dette Samfund, indtil vi er rene nok, og derved vil de komme tilbage igjen.“ Saadanne Personer er liig dem, som forblev i Jackson County, de er altfor rene og hellige for dem selv. Men om de forbliver, forbliver de med deres Personer, og om de gaaer, tager de deres Personer med sig, og det er den store Vankelighed

med dem. Om de kunde lade sig selv tilbage, maafee vi kunde lykkes i at rense dem fra Synd, men nei, de gaaer og maa tage sig selv med sig.

De Hellige, som først kom ind i disse Dale, bragte usdvenligvis deres Tabernakler med sig; men vi bestrebede os ikke for at bringe nogen Egenkærslighed med os, nogle vildfarende forudsatte Begreger, nogle Følelser, Love, Negler eller Handlinger, tilhørende os selv, undtagen saadanne, som Herren skulle foretrive Dag efter Dag.

Antag, at Enhver, som kommer ind i disse Dale, skulle komme med den Beslutning at blive veiledt af Herren Dag efter Dag; antag, at de skulle sige: „Jeg vil tjene min Gud og holde hans Beslninger; jeg vil ikke lægge nogen Plan til Dette eller til Hiint eller til noget Andet; jeg vil ikke sige, at jeg vil staae op i Morgen og gaae til denne Stad eller til hiin By, og bytte og handle for at faae Winding; alene som Herren vil sige, og dette vil jeg gjøre fra denne Tid af, fremdeles og evindeligen;“ og lad saa Enhver trofast vedligeholde en saadan Beslutning, og vi kunde sandeligen sige, at vi har Sions Territorium og sammes Land, Lys, Hellighed og Kraft, og at Sions Gud boer hos sit Folk.

Men om vi bringer vores gamle Traditioner med os, vores forudsatte Følelser og Begreber om Dette, Hiint og Andet, og undkaster vores Planer, bygger vores Boliger, og sætter os i en Stilling overeensstemmende derved og siger: „Jeg vil gjøre saa og saa, dette er Stien jeg vil folge og jeg har besluttet mig til at vandre paa den, uden at tage Hensyn til nogen anden Ting,“ da kan vi vente at blive omstrytede, og Landen af det hellige Evangelium vil forlade os. Da vilde I snart erfare, at der var ingen timelig eller naturlig Udsigt for dette

Folk til at undsøge fuldkommen Tilsintetgjørelse; og I vilde staae op og sige: „Jeg vil aafsted til Californien for at frelse mit Liv.“ Men de, som forsøger at frelse deres Liv ved deres egen Dyrighed og Klogt, vil miste dem baade timeligen og aandeligen.

Mange siger: „Jeg troer Evangeliet,“ men vedbliver at handle slet, vedbliver at gjøre det, som de veed er urigtig. Jeg ønsker at I skal fuldkommen forstaae, at den blotte Tro paa Evangeliet, paa at Jesus er Christus, paa det Gamle og Nye Testamente, paa at Joseph Smith var en Prophet, sendt af Gud, og at Mormons Bog er sand, beredey Eder ikke til at blive Lysets Engle, Guds Sonner og Døtre, og Medarvinger med Jesus Christus til en gudommelig Aarv. Gi heller berettiger den blotte Tro Eder til Besiddelsen af Kroerne og Thronerne, som I forventer. Nei, saadan Tilberedelse kan ikkun gøres, og saadanue Formaal aleue opnaaes ved at gjøre den Gjerning, som vor Fader i Himmel fordrer af os, ved at adlyde ham i alle Ting, idet vi lader vor Willie, Tilbøjeligheder og Følelser falde for vore Fodder, for ikke mere at opstaae fra nu af og fremdeles, og virkeligen handler efter de Grundfætninger, at vi vil gjøre vor himmeske Faders Willie, uanseet hvad der skulde vederfares os. Da, om I staær i Begreb med at blive dræbt af Eders Fjender eller ødelagt af Modstanderen, kan I sige: „dræb frist væk, ødelæg frist væk!“

Sandt nok, al Retfærdigheds Fjende, Lucifer, Mørgeurødens Søn, Djævelen, som er i Besiddelse af Verden, og næsten af Alt der er i den, siger: „Jeg er bestemt paa at tilsintetgjøre enhver Mand, Kvinde og Barn, som ikke vil underkaste sig mit

Rige, adlyde mine Forordninger og forugeste den Herre Jesus Christus.“ Men min Beslutning er ikke at forugeste den Herre Jesus Christus og hans Bekalinger, men holde dem trofast, og lad dette Folk følge den samme Fremgangsmaade og vente indtil det endelige Udsalg og see hvem som vil gaae af med Seirens i den store Kamp.

Før Nærværende har al Retfærdigheds Fjender Ansørel og siger: „Nu I stakkels Mormoner, er I ikke bange at vi kan moustre vore Tilstuder og tilsintetgjøre Enhver af Eder?“ Gaae til Helsvede, siger jeg, og bliv fordomte; thi I vil gaae did, og I er allerede fordomte. Jeg kan bevise af de hellige Skrifter, at de er i Helsvede, endstændigt stinhellige Personer anseer det for ugrundeligt at gjøre saadanue Bemærkninger. Jeg ogsaa siger, bliv i det Helsvede I er i, om I behager, eller gaae til et andet, om I kan.

Wil Folket være frygtagtigt? Om Frygt er i Hjertet paa Nogen af Eder, saa er det fordi I ikke beder oste nok; eller naar I beder, er I ikke tilstrækkeligt ydmynge for Herren. I strider ikke med ham indtil Eders Willie er opslagt i hans. Om Enhver af de Sidste Dages Hellige levede, saa at de nod deres Horrettigheder, vilde de ikke frygte mere for Verden og alt det den kan gjøre, end de frygter for at Tranerne, som flyver skrigende eu tresjerdedeels Mil over deres Hoveder, vil lade sine Eg falde paa dem og udslaae deres Hjerner.

I kunde lige saa vel frygte for denne Tildragelse som frygte for alle Hælvedes Magter, dersom Folket var helliget for Herren og vilde gjøre hans Willie hver Dag.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste September.

Den opmærksomme Jagttager, der med Kjendskab til Forholdene har fulgt Verdenbegivenhedernes Gang og Menneskeslægtens Udvikling i Almindelighed, vil uden tvivl erkjende den næsten mirakuløs hurtige Fremvært og Forøgelse af nyttige Opfindelser, Forbedringer og Indretninger til Menneskeslægtens Gavn, som især i det sidste halve Aarhundrede er frembragt ved Naturvidenskabernes Anvendelse i det praktiske Livs forskjellige Grene. Hvilke uhyre Resultater er der ikke frembragt og frembringes ved Hjælp af Vand, Lust, Flid, Damp, Elektricitet osv. Fædrenes langsomt vundne Erfaring og paabegyndte, ufuldeudte og mislykkede Forsøg, er Generation efter Generation gjentaget, forsøget og forbedret, indtil det har opnået den forbansende Hvide, som Nutiden fremviser. Elektriske Telegraphtraade er ifærd med at lægges rundt hele Jorden, selv over de dybe og store Verdenshavne, for med Lynets Fart at forplantte Efterretninger. Jernbaner vil snart gennemkrydse alle Lande og med utsænkelig Hurtighed, sammenlignet med Fortiden, bringe Menneskene fra et Land til et andet. Dampstibe farer over de store Haver i faa Dage, hvortil før behøvedes flere Maaneder, ja Aar; og alle andre Ting i Forhold derefter, hvilket vilde blive for vidtløftigt her at omtale. Burde ikke dette forsøge deres Kjærlighed og Lydighed for den store Skaber? Er Menneskeslægten vores i moralisk og religiøs Henseende i samme Grad som den har tiltaget i naturvidenskabelig Henseende? Kjære Læser! kast et Blik omkring dig, og dersom du kan se med aabne Øine, og domme med uhildet Forstand, saa vil du svare: desværre Nei! Slægten synker dybere og dybere, de have Gud frugtigheds Skin, men forægte dens Kraft. Ja, selv Verdens Lærd og Philosopher erklaerer høit i Tale og i Skrift at den nuværende Christendom intet duer, at den er Usandhed fra først til sidst. I blandt andre store Opdagelser har de ogsaa nu tilslidst opdaget dette; de seer at Slægten er svag i moralisk Henseende, at der maa en grundig Reform til. Kan nu disse Viis mænd, disse Philosopher anvise et radikalt Middel; en helbredende Medicin? Nei, de er Dvaksalvere alle tilhobe, uanseet deres paaberaabte Lærdom. Ikke saaledes med den himmelske Fader; han har ikke alene forudset dette, men har ogsaa beredet et uselbarligt Middel, hvilket han har aabenbart, og nu allerede i mange Aar ladet og fremdeles lader proclamere ved sine Ejendomme til Frelse for Alle, som vil lytte til hans Røst; men ham, til hvem de skulde tye hen, kjender de ikke, vil de ikke vide af; hans Aabenbaringer kalder de Brøv; hans Ejendomme kalder de Bedragere; hans Evangelium kalder de en opspundne Fabel af Joseph Smith. De er allesammen enige i at modarbeide hvad Herren ved denne sin Ejendomme har paabegyndt paa Jorden: "Gjenoprettelsen af alle Ting; Israels Indsamling; Forberedelsen til Messias anden Tilkommelse og Regjering paa Jorden." Disse Ting taaler de ikke. Gud har ikke længere Ret til at sende Engle til Jorden; at give Aabenbarelser og gjenoprette sin Kirke med det af ham bemyndigede Præstedømme: Apostler, Propheter, Evangelister, Hyrder og Lædere. Disse Værdigheder har Verden affastet og nu vil de ikke have dem igjen; de vil ikke underkaste sig Jesu Regjering; de

vil ikke ransage og troe de hellige Skrifter: Bibelen, Mormons Bog og Pagtens Bog; de vil ikke erkjende det evige Evangelium, som nu i 25 Aar har været forknytta paa Jorden, og hvis oprigtige Unnammelse og Esterlevelse ene er i stand til at frelse dem fra den sig nærmende Ødelæggelse.

Forhandlinger

i en General Conference for Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige, sammenkaldt i Tabernaklet i Store Saltsø Staden, og begyndt Fredagen den 6te April 1855 Kl. 10 Form.

(Af Deseret News d. 11. April 1855.)

(Fortsat fra Side 352.)

Ældste Lorenzo Snow sammenlignede den nærværende Dag med den for 25 Aar siden, og hentydede til den Tid, da de Ældste vandrede uden Høde eller Skjul for at forkynde Evangeliet for Nationerne langt borte, og nedbad en Velsignelse over Kalken.

Ældste Woodruff sagde, at jo flere Conferencer vi har, desto meer tiltager de i Interesse; det var Musik for hans Øren at høre Bidnesbyrd om Sandheden; henviste til Indvielsen af Templet i Nauvoo, og til Krigene og Trængsterne blandt Nationerne.

Ældste C. C. Rich sagde: Jeg har i de tilbagelagte 23 Aar vidst med Sikkerhed, at dette Værk var sandt, og at denne Kirke er veiledt af Guds Haand; talte om Folkets Enighed og at leve for at modtage Velsignelserne; om vi gjør det Bedste vi ved, skal vi gjøre det indmærket.

Præsident B. Young sluttede Conferencen med Forslag at samles den 6te October næstkommede, idet han bemærkede, at om vi end skulle fortsætte en heel Uge, kunde blot nogle faa af de Ældste have det Privilegium at afslægge deres Bidnesbyrd; den som meddeler Sandheden faa fort som han modtager

den, vil voxe i Maade og i Kundstab om Sandheden. Den første Mission til Joseph, som var en reen Ephraimit, var at samle Israel; underviste de Hellige, hvorledes de skulde leve og undgaae Sygdom, og advarede dem alvorlig om at iagttagte Viisdoms Ordet, og afslægge Brugen af Thee, Caffe, Tobak, Spiritus, og alle saadanne Artikler, og opdrage deres Børn sunde; dette Folk har at gjøre det. Han velsignede derefter de Hellige.

Choret sang: „Kom, lad os paany.” Slutningsbøn af Præs. Kimball.

Thomas Bullock,
Conferencens Skriver.

Liste over Navnene paa dem, som, af Conferencen den 7de, 8de og 9de April 1855, er eenstemmigen blevne voterede for at gaae paa Missioner:

- Allger, John.
- Allred, James Sandford.
- Ames jun., Ira.
- Appleby, Carlos.
- Barnard, Ezra.
- Bathelder, William.
- Bean, George.
- Bean, James.
- Belknap, Gilbert.

Billings, Alfred.	Gibson, Robert.
Boyd, George.	Grant, George R.
Bringhurst, William.	Green, Austin.
Brown, James.	Haight, Hector C.
Brown, James M.	Hale, Aroet.
Brown, Robert.	Hamlin, Wm.
Browning, John Wesley.	Hampton, Benjamin.
Brundage, William E.	Hancock, George.
Bull, Joseph.	Harvey, John.
Bullock, Isaac.	Hill, George W.
Burch, William.	Holden, Wm.
Burgess, William.	Hollingshead, Joseph.
Burston, William.	Hulb, Benjamin, R.
Butterfield, Thomas.	Hunt, James Wiseman.
Call, Anson.	Huntington, Allen.
Candland, David.	Huntington, Lot.
Connor, George D.	Huntington, Oliver.
Carter, Sidney.	Hutchings, Shepherd.
Clark, Israel.	Ivie, James.
Clark, John at Provo.	Ivie, John.
Clough, Benjamin.	James, Richard.
Clowes, Joseph.	James, Thomas H.
Cole, Moroni.	Jones, William P.
Collett, Sylvanus.	Kay, John.
Cook, Washington N.	Kempton, Jerome.
Covert, William S.	Knapp, Albert.
Croseland, Benjamin.	Lamb, Brigham.
Cummings, Franklin.	Lamb, Edwin.
Curtis, David.	Lamb, Horace.
Cuthbert, Edward.	Leavitt, Nathaniel.
Davis, Daniel.	Lish, Everett.
David, James.	Loveland, Chester.
Dolten, Charles W.	Mangum, James.
Dolten, George.	Marwell, William.
Draper, Moses.	Mead, Orlando F.
Durphy, Francillo.	Metcalf, Levi G.
Dustin, Seth.	Merkley, Christopher.
Emry, Nelson.	Mc Ewan, John.
Evans, David.	Mikeell, John H.
Fairchild, Alma.	Milam, Joseph.
Follitt, Wm. A.	Miles, Ira.
Foss, Ezra.	Miles, Orson.
Foster, William.	Miles William.
Freeman, Wm.	Miller, Henry W.
Gallaher, John.	Miriam, Almasa.

Mitchell jun., Wm.
 Moore, Stephen.
 Muir, Wm. S.
 Munjar, Thomas.
 Nebeker, George.
 Neslin, Robert F.
 Nixon, Wm.
 Norton, John W.
 Pace, Byron.
 Parry, Joseph.
 Perkins Christopher C.
 Perkins, Jesse N.
 Perkins, Reuben W.
 Perry, Stephen.
 Pettit, Ethan.
 Petty, Robert G.
 Phelps, James.
 Phulipher, John.
 Randall, Alfred.
 Rawlins, Joseph S.
 Richards, John A.
 Nicks, Thomas E.
 Ritchie, William.
 Roberts, Benjamin M.
 Scott, John.
 Shepherd, Isaac.
 Smith, John E.
 Smith, Thomas S.
 Smoot, Wm. C. A.
 Snedaker, John F.
 Snyder, George G.
 Steele, John.
 Stephens David.
 Sterritt, Wm. W.
 Creeper, William H.
 Taylor, Pleasant Green.
 Terry, Joshua.
 Turner, John W.
 Vance, William.
 Van Ettan, Elisha W.
 Wakeley, John N.

Warde, Elijah B.
 Watts, Baldwin.
 Welchman, Arthur P.
 White, Ephraim.
 Whituen, Joshua.
 Wilkie, Matthew F.
 Williams, Clinton.
 Wilson, Thomas.
 Wood, Charles.
 Wood, Warren.
 Wood, Lyman S.
 Woods, Lyman L.
 Sundall, Abraham.

Statistik.

Ved at samle de sidste Rapporter fra de forskjellige Bisæupper, finder jeg, at der er nu i dette Territorium:

Det øverste Præsidentstab	3.
Apostler	7.
Halvfjerdslindstyrer	2,086.
Overpræster	715.
Eldster	994.
Præster	514.
Lærere	471.
Diaconer	227.

Desuden det sædvanlige Forhold af Personer, som endnu ikke er ordinede til Tjenesten.

Missionærer, som er udsendte (og allerede er i Marken) fra Utah Territorium til de forskjellige Dele af Jorden	331.
--	------

I de sidste ses Maaneder er der blevet født i Utah Ter.	965.
Døde	268.
Dobtej	478.
Udelukte	86.

Thomas Bullock,
 Skriver.

Joseph Smiths Levnetsløb.

1835.

(Fortsat fra Pag. 327.)

Men en vis Ananias, en andfrugtig Mand efter Loven, som havde godt Vidnesbyrd af alle Jøder, som der boede, kom til mig og stod for mig, og sagde: Saul, Broder, see op! og jeg saae paa ham i samme Tidne. Men han sagde: vore Fædres Gud haver bestillet dig, at du skal kjende hans Billie, og see den Retfærdige og høre en Rost af hans Mund. Thi du skal være ham et Bidne for alle Mennesker om de Ting, som du haver seet og hørt. Og nu, hvad tover du? Staa op og lad dig dobe, og dine Synder aften vætte, og paakald Herrens Navn." Ap. G. 22, 12—16.

„Thi skjænt I efter Tiden endog burde være Lærere, have I etter behov, at man skal lære Eder Begyndelsesgrundene i Guds Ord, og I er blevne saadanne, som have Melk behov, og ikke haard Høde. Hver som faar Melk er uforfaren i Retfærdighedens Lære, thi han er et Barn. Men for de Fuldvorne er haard Høde, hvilke ved Forfahrenhed have svæt Sands til at skjelne mellem Gott og Ondt.

Derfor lader os forbigaee Begyndelses Læren om Christo, og stride frem til det Fuldkommere, at vi ikke etter lægge Grundvolden, angaaende Omvendelse fra døde Gjerninger, og Tro paa Gud, og Læren om Daab og Haandspaalgæggelse, og de Dødes Opstandelse, og den evige Dom. Ja dette ville vi gjøre, dersom Gud det tilsteder. Thi det er umuligt, at de, som eengang ere oplyste, og som have smagt den himmelske Gave, og er blevne delagtige i den Hellig Aaland, og have smagt Guds gode Ord, og den tilkommende Verdens Kræfter og falde fra,

etter kunne fornyses til Omvendelse, da de forsøgte sig selv Guds Son, og gjøre ham til Spot." Hebr. 5, 12—14; 6, 1—6.

Disse Ansørlør er saa tydelige til bevise Læren om Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse, saa jeg synes det er unødvendigt at forlænge dette Brev med Forklaringer over dem; men jeg vil fortsætte Gjenstanden i mit næste.

I den nye og evige Pagts Baand
Joseph Smith, jun.

Jeg tog til New Portage den 2de i Selstab med Oliver Cowdery og Sidney Rigdon for at bivaane en Conference, og vendte tilbage den 8de. Jeg var beskjæftiget med forskellige aandelige og tilmelige Anliggender i flere Dage.

I en Forsamling i et Høiraad af Præsidentstabet i Kirtland den 14de September 1835 blev det bestemt — at, som en Arbeider er sin Løn værd, bor Præsident Joseph Smith sen., naar han kaldes paa til at udtaale patriarkaliske Velsignelser over Menigheden, betales for sin Tjeneste med en fastsat Godtgjørelse af 10 Dollars ugentlig og hans Udgifter erstattede. Det blev endvidere bestemt, at Præsident G. Williams bestilles og herefter tjener som Skriver for at forrette i Velsignelses Forsamlinger og at han modtager for sin Tjeneste efter det samme Forhold, og tillige faaer sine Udgifter godtgjorte. Det blev endvidere bestemt, at Præsident Oliver Cowdery bestilles, og at han handler herefter som Registrator for Kirken. Det blev endvidere afgjort, at Søster Emma Smith foretager at gjøre et Udvalg af hellige Lovsange ifølge Åabenbaringen; og at Præsident W. W. Phelps bestilles

til at revidere og ordne dem til Trykning.

Den 16de Septbr. Kirkens Præsidentstab forsamlet og bestikkede David Whitmer og Samuel H. Smith til en Committee og General-Agenter for at handle i og for det „Literære Firma's“ Navn.

Forhandlinger i et Høi-raad, holdt i Kirtland den 16de September 1835. Sidney Rigdon, Oliver Cowdery og F. G. Williams præsiderede.

En Klage blev fremført af Præsident Joseph Smith jun. imod Broder Henry Green for at have bestyldt Præs. Joseph Smith jun. „for at have irtettesat Broder Aldridge urigtigen og under Indflydelsen af en ond Mand.“

Da Broder Green var fraværende, opstod Præsident Rigdon og sagde, at det var Præsidentstabets Afgjørelse, at Raadet gaaer frem med at undersøge den fremførte Klage, fordi Broder Green havde været regelmæssigen til sagt af ham selv.

Raadet bestikkede een paa hver Side til at tale; hvorefter følgende Vidnesbyrd aflagdes.

Eldste Sylvester Smith bevidnede, at Broder Green sidste Mandag Morgen sagde, at Broder Aldridge var retfærdiggjort i hvad han sagde, og at Præsidenterne Joseph og Hyrum Smith havde Uret i at udskjelde den gamle Mand; og efter at Eldste Smith havde forklaret Sagen for ham, sagde han, at om nogen Mand skulle give saa med ham, vilde han kalde ham en Skurk; og at han skulle sige, at en Mand, der monne tale som Joseph gjorde, maatte have Djævelen i sig.

Eldste Lorin Babbit sagde, at han var nærværende, naar ovenanførte Sam-

tale fandt Sted og hørte en stor Deel af den, og islemte fuldkommen hvad Eldste Smith havde anført; og han hørte Broder Green sige inden ovenanførte Samtale, at endstændt de bestyldte Broder Aldridge for at have en ond Mand, dog, om Saadheten var kjendt, var Djævelen i dem (nemlig Præsidenterne Joseph og Hyrum); thi om Nogen skulde spørge om min Mening, og derefter udskjelde mig paa den Maade, vilde jeg kalde ham en Skurk eller en Kjæltring.

Præsident Cowdery bemærkede for Raadet, at Broder Aldridge var ikke opfordret til at give sin Mening om Bogen, men hvad han sagde, fremførte han uden at være opfordret til at tale; thi Bogen overraktes ikke ham og Andre for at see paa, at de kunde se dens Beskaffenhed og Godhed.

Præsident Joseph Smith reiste sig og anførte, at han vidste, at Broder Aldridge var under Indflydelsen af en ond Mand, og havde været i en lang Tid.

Raadsmedlem Orson Johnson sagde ogsaa at han vidste, at denne Ting var saa, af det, som han havde seet og erfaret, og at han havde hørt af troværdige Hjemmelsmænd, at den gamle Mand havde haft for Vane i en lang Tid at forsømme Bøn og Hunsandagt.

Raadsmedlem Smith sagde, at Præsident Smith var indenfor Grændsen af sin Pligt, da han irtettesatte Broder Aldridge for hans Ønde; og følgelig maa Broder Green have haft Uret i at modsette sig ham, og sige, at han handlede lig en Skurk og at Djævelen var i ham.

Raadsmedlem Jackman sagde, at Broder Green kunde ikke være retfærdiggjort i at sætte sig op mod Herrens Ejener, medens han var i virkelig Udsørelse af sin Pligt, og det var klart, at Satan havde sogt at stifte Spilidagtighed i Kirken, og havde benyttet Jordelen af Leis-

ligheden ved Bogens Overrækkelse til at gjøre dette.

Den Bog, som hensigtes til, blev kjøbt for at nedskrive „de patriarchalstte Velsignelser.“

Præsident F. G. Williams sagde, at Broder Greens Ugundelighed i at fordomme Præsident Smith er tydelig af Bidnesbyrdene; og at Broder Aldridge ogsaa handlede daarsligt og under Indsydelse af en forkeert Aland i at drage i Trivl Retslaffenheden af Kirkens Hoved ved Kjøbet af Bogen, og at Præsident Smith var og er retsærdiggjort, fordi han handlede som han gjorde i Sagen, og skulde ikke være dadlet, som stæet er, i denne Sag af Broder Green.

Præsident D. Cowdery opstod der efter, og viste ved nogle saa tydelige Be mærkninger, hvorledes Satan havde søgt fra Begyndelsen at ødelægge Mormons bog, og for at gjøre dette havde han virkelig rettet sine Vile imod Guds Ejener, som var kaldte til at bringe den frem og bære Bidnesbyrd om den for Verden, og havde nu søgt Leilighed imod Ejenerne ved at forsøre Brødre til at slge, at de havde talet tvetydigt om Prisen for Protokollen, som overraktes sidste Sabbat; og at Broder Aldridge og maaske andre blev Gjenstand for denne onde Indsydelse, og Broder Green retsærdiggjør dem i denne Ting, og dadler Præsident Smith, og er og bor ikke være retsærdiggjort fordi han gjor saaledes.

Præsident Cowdery vedblev at vise, at Bogen var kjøbt saa billig, som det kunde være, og var virkelig værdt det, som blev given for den, nemlig tolv Dollars.

Eldste Cahoon bad om Tilladelse til at afbryde Præsident Cowdery et Dileblik for at underrette Raadet om, at for lidt siden gik Broder Green forbi Huset, og naar Taleren sagde ham, at Raadet

overveiede hans Sag, og bad ham at komme ind, sagde han, at han skulde give sig til sin egen Forretning og gik saa sin Wei inden at tage Hensyn til Raadet.

Præsident Cowdery tog igjen sat paa Sagen, idet han viste, at Broder Aldridge Hensigt, eller idetmidste den Aands Hensigt, som var i ham, var at tilintetgjøre Kirkens Hovedmænds Charakteer og at vise, at vi agtede at drage Bindning af Brødrene og udprese mere af dem end Bogens Pris; og nu, istedetfor at agte vores Følelser, foragter han os alle sammen, og viser at han har ingen Tro paa Høiraadet.

Strax efter kom Broder Green ind og sagde, at han havde været opholdt længere end det var hans Hensigt, idet han havde været i Chagrin i Forretning, og maatte aflevere Hesten og Seletsøet til Eieren førend han kunde indfinde sig i Raadet.

Præsident Rigdon stod derefter op og afgjorde, at Broder Green skulde ikke være forhindret fra at være her af nogen anden Forretning; og om saa var, skulde han have tilkjendegivet det for Raadet og forlangte en Udsættelse.

Præsident Cowdery bemærkede dervaa, at han tænkte, at Sagen var tilstrækkelig bragt for Raadet, og vilde ikke sige mere. Og Præsident Rigdon gik frem til at give sin Afgjørelse — at Broder Green skulde, om han havde været misfornøjet med Præsident Smith, gaaet hen og sagt ham sin Indvending, og ikke sagt noget derom til sin Næste. Og desuden, at Broder Aldridge, som er bleven viist, har været skyldig i at forsømme sine Bonner for Gud, og har dersor ikke haft Guds Aland til at bevare ham fra Satans Fristelser, og er falden i Synd, og gjorde virkelig urigtig i at opreise Indvendinger mod Prisen

paa Bogen, som overraktes sidste Sabat, og var under Indflydelse af en ond Aand.

Broder Green holder med den onde Aand i Broder Aldridge og siger, at han er retsærdiggjort i hvad han har gjort, og derfor er det tydeligt, at en ond Aand regerer i Broder Greens Bryst. O det er ogsaa ligesaa indlysende, at Præsident Joseph Smith inn. var retsærdiggjort i at revse den onde Aand, og det var ikke alene forsvarligt af Præsident Smith at revse den onde Aand, men ogsaa hans Pligt som Præsident og første Upperstærpræst i Christi Kirke, beslukket af Gud til at føre samme ind i al Retsærdighed.

Høiraadets Præsidentstabs Afgjørelse er derfor i Korthed, at Broder Green bliver, og er nu, udelukk fra denne Kirke, og skal ikke mere være et Medlem indtil han kommer ind ved Daabs Ordinancen, saaledes som bestemt af Evangeliet at skulde stee i Kirken.

Dette bifaldtes af alle Raadsmedlemmerne, undtagen Eve, som spurgte om ikke Broder Green skulde have Rettighed til at tilstaae sine Fejl, og endnu opholdes i Kirken. Han tænkte derfor, at det var Broder Greens Rettighed til at faae en Om-Organisation af Raadet og et gjentaget Forhør. Dette var nævred at blive tilstaaet, og Raadet at blive opsat til paafølgende Morgen, men Raadsmedlem Eve udbad sig en Forklaring af Præsidenten, og blev undervist som følger:

„Naar en standig Brode er begaet og Bestæmmelse er tilssuet Høiraadet, da er det Høiraadets Præsidentstabs Rettighed at træde det med Uwillie under Foder og affære Forærmeren, saaledes som i det nu afgjorte Tilsælde!“

Raademedlem Eve tilbagekaldte da sin Indvending mod Præsidentstabs Afgjørelse, hvilken anerkendtes af hele Huset, og Raadet sluttedes.

Sylvester Smith,

Skriver.

(Fortsættes.)

Indbetalt til Contoiret.

	1 Rd.	Mt.	Se.
J. Hansen	45	"	"
Johan Sveuson	20	"	"
A. P. Trane	36	"	"
K. Petersen	37	3	"
Summa	139	—	—

In d h o l d.

	Side.	Side.
Tale af Præs. B. Young	353.	April Conferencen i Saltsjøstaden . 362.
Redaktionens Bemærkn	361.	Joseph Smiths Levnetsløb (forts.) 365.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Gott.

Trykt hos F. C. Bording.